



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΤΑΘΕΡΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 15—*Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 10—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Βουλή τόσον ἐπιλήσμων τοῦ ἀξιώματός αὐτῆς τιμᾶται ὑβριζομένη ὑπὸ τόσον διακεκριμένου αὐλικού, οἷος ὁ κ. Κολοκοτρώνης.

«Μὴ Χάνεσαι.»

Λοιπὸν, ἡ ἀντίληψις ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ὀρθοτέρα. Τὸ σκάνδαλον κατεπόθη ὡς καραμέλα. Ἡ ὕβρις ἐχωνεύθη ὡς βερμούτιον. Καὶ τὸ ζήτημα ἐλύθη.

Πρῶτον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐλύθη ἐντὸς μιᾶς ὥρας μετὰ τὴν γενομένην ὕβριν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Βουλῆς ὑφ' ἐνός τῶν αὐλικῶν του. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὥρας ἢ ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσῃ ἡ σκέψις ὅτι τὰ ἀνάκτορα δὲν δύνανται νὰ ὑβρίσουν βουλευτὴν ἀτιμωρητὴ καὶ ν' ἀποπεμφθῇ ὁ ὑβριστὴς αὐθωρῇ ἢ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀντίθετος σκέψις καὶ ὁ ὑβριστὴς νὰ μείνῃ εἰς τὸν θῆσιν του, προσφιλέως καὶ εὐνοούμενος ὡς πάντοτε.

Δεύτερον τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς. Ὁ κ. Αὐγερινὸς εἶν ἐφρόνει ὅτι ἡ Βουλὴ εἶναι ὁ κυριάρχης, τὰ δὲ ἀνάκτορα θεσμὸς πολὺ ὑποδεέστερος τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, ὅτι κατ' ἀκολουθίαν πᾶσα τῶν ἀνακτόρων προτέτεια ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ τιμωρεῖται, θὰ ἐτίθετο εἰς ἄμεσον συνεννόησιν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτῆς δὲ ἀρνούμενης θὰ διέκοπτεν ὑπ' εὐθύνην του πᾶσαν μετὰ τῶν ἀνακτόρων σχέσιν, μέχρις ὀριστικωτέρων ἀποφάσεων ἐκ μέρους τοῦ σώματος. Ἀλλ' ὁ κ. Αὐγερινὸς συνεφώνησε μετὰ τῆς γνώμης τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἐξέλαβε μεγάλην πρὸς τὴν Βουλὴν τιμὴν τὴν ὕβριν τοῦ κ. Κολοκοτρώνη καὶ παρεκάθησε τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἐν τῇ Βασιλικῇ Τραπέζῃ ἔχων συνδαιτυμόνα τὸν ὑβριστὴν.

Τρίτον τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ὡς γνωρίζετε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασιλέως διορίζονται ὑποδείξει ἢ τοῦλάχιστον συναινέσει τῆς Κυβερνήσεως. Οὐτε ὁ βασιλεὺς οὔτε ἡ βασίλισσα δύνανται νὰ περιστοιχιζῶνται ἀπὸ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖ ἡ κυβερνήσις, ἢ πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην. Κυβερνήσις λοιπὸν κοινοβουλευτικὴ ἅμα μαθοῦσα τὸ πραξικόπημα ἐνός τῶν

αὐλικῶν ὄφειλεν ἐπὶ ἀπειλῇ παραιτήσεως νὰ ζητήσῃ τὴν ἱπομάκρυνσίν του. Ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ταραξῇ τὴν ἁρμονίαν τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Στέμματος σχέσεων καὶ ἂν θέλετε οὔτε ὑπέλαβε τὸ ζήτημα τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ.

Τί δὲ συνέβη;

Ὁ Βασιλεὺς, ἴσως συμφωνοῦντος καὶ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, κατένευσε ν' ἀποστείλῃ τὸν Αὐλάρχην του πρὸς τὸν κ. Καλλιγᾶν καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς περίπου ἀπήντησε τὰ ἑξῆς :

Παρατηρῶ ὅτι ὁ Βασιλεὺς συχνὰ λαμβάνει ἀφορμὰς νὰ λυπῆται καὶ θὰ ἦτο καλὸν εἶν ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἄρῃ τὰς ἀφορμὰς αὐτάς.

Ὁ ὑβριστὴς βουλευτὴς ἐπάνω κάτω συνεβούλευσεν εἰς τὸν Βασιλέα ὅ,τι ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε πράξει διὰ λογαριασμὸν του ποτε, ῥίψας ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν ῥάβδον του ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς πειρασμὸν νὰ κτυπήσῃ ἓνα τῶν εὐγενῶν, λησμονήσαντα διὰ μίαν στιγμὴν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν κύριόν του σεβασμὸν.

Αὐτὴ ἡ ἐκφρασις τῆς λύπης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καμμίαν σημασίαν. Διότι οἱ αὐλικοὶ δύνανται καὶ πάλιν νὰ ὑβρίσωσι τὴν Βουλὴν καὶ ὁ Βασιλεὺς δύναται καὶ πάλιν νὰ ἐκφράσῃ ἐπὶ τοῖς γενομένοις τὴν λύπην του.

Αὐτὰ ὅμως τὰ γενόμενα ἔχουν τὴν σημασίαν τῶν. Ἡ ἐκφρασις τῆς λύπης γίνεται ἐπὶ ταῖς λέξεσιν «ἀνάγωγον ζῶον» ἃς ὁ αὐλικὸς εἶπε τῷ βουλευτῇ. Ἀλλὰ ἡ λύπη δὲν πιστεύομεν νὰ ἐκτείνηται μέχρι τῆς παρατηρήσεως τοῦ πρώτου ὅτι ὁ βουλευτὴς ἔπρεπε τοῦ διαδρόμου διερχόμενος νὰ εἶναι ἀποκεκαλυμμένος. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἡμεῖς ἔχωμεν ἄδικον ἐν τῇ ὑποθέσει ἡμῶν, τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θὰ παρίσταται ἐν τῷ μέλλοντι ὡς φάσμα ἐνώπιον παντός βουλευτοῦ εἰσερχομένου εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ λογίζηται καθῆκον καὶ ὅταν οἱ κύριοι αὐλικοὶ δὲν εἶναι παρταταγμένοι ἐν τῷ διαδρόμῳ, καὶ ὅταν ὁ διαδρόμος εἶναι κενός καὶ ὅταν οἱ Βασιλεῖς δὲν θὰ εἶναι ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ βουλευτὴς νὰ ἀποκαλύπτηται ἐκφράζων οὕτω λατρείαν πρὸς τὰ ἄψυχα καὶ ἀναβιδάζων τὴν φανταστικὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως εἰς αὐλὴν ἀπολύτου μο-

... παρατηρούμε... ούδ' ούδ' ούδ'...

Τελευταίον επί του όλου...

Περὶ τῶν καθ' ἕνα...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ.

ΘΕΑΜΑΤΑ

Ο Φωνογράφος του Έδισων.

Ως ἀερόλιθος διήλθε...

Αἱ ταχυδακτυλουργικαὶ...

... καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης μου...

Μετὰ τὸ πρῶτον μέρος...

- Πῶς νὰ μοῦ φανοῦν; Βιγαμποντιαῖς!
— Τὰ ἤθελες λοιπὸν ἀληθινά;

Τὸ Θαύμα τῆς ἐσπέρας...
Στροῦμπε — ἦτο ὁ Φωνογράφος...

- Διαμαρτυρήσου λοιπὸν...
— Καὶ τί ἄλλο μένει εἰς ἡμᾶς...
— Αἱ! τὴν ἀρχαί ἀνέχονται...
— Δὲν σὲ συγγαίρω...

IV.

- Καὶ ἐσυνώδευσε...
— Τὸν εὐτυχῆ νεκρὸν...
— τοῖς ὀφθαλμοῖς...

... ἀκούσωμεν λοιπὸν...
— Διὰ τὸ ὄχι...
— Διὰ τὸ ὄχι...
... ἀκροῦσθε...

Διότι, κυρίαί καὶ κύριοι...
... ἐπιπέριον σοβαροὶ...

Εἰς τὸν μεσαιῶνα...
... ἐπὶ τὸν κύλινδρον...

Σὰς ἐμπροσθίον γονεῖς...
... ἀποστειθίζου...

Εἰς τὸν μεσαιῶνα...
... ἀποστειθίζου...

Οἱ κύριοι Βαλαωρίται...
... ἀποστειθίζου...

ἐπιπέριον σοβαροὶ...
... ἀποστειθίζου...

Παρ' ἡμῖν ὁ κ. Δεληγιάννης...
... ἀποστειθίζου...

Καὶ τώρα δύνασθε...
... ἀποστειθίζου...

Κρὶ-Κρὶ.

ΘΥΜΟΥΜΑΙ!

Θυμοῦμαι πῶς...
... ἀποστειθίζου...

ἐνόησας ὅτι ἡ ἀνθρωπότης...
... ἀποστειθίζου...

χάθου τσαὶ θὰ πέρασε...
... ἀποστειθίζου...

V.

- Δυστυχία μας!!
— Μὰ δὲν γελᾷς ἀδελφὲ...
— Νὰ γελᾷσω...
— Κλαῦσε ἀν σὲ...

1879. Γρύλλος.

...
 παθώς πετούν, τὰ δειρά σι ποδοί, ἡ χιτρά μας.
 *Ἡ ὥραις γίνονται στιγμαῖς δόπταν μου μιλοῦσε
 Κ' ἡ νύχταις σὰ φαντάσματα φεύγαν' ἀπὸ μπροσά μας.
 *Ἀχ! πόσαις ἔτυχ' ἡ αὐγὴ φοραῖς νὰ μ' ἀπαντήσῃ
 Λίγο πρὶν νάβγῃ ὁ ἥλιος, πολὺ πρὸ τοῦ νὰ σβύσῃ...

—
 Θυμοῦμαι ὅταν ἀνοίγῃ τὸ ροδινὸ τῆς στόμα
 Καί—σὰν παιδάκι π' ἀξάρνα παιχνίδια ἀντικρύσῃ—
 Θέλω, μοῦ ἔλεγε, αὐτὸ, θέλω κι' αὐτὸ ἀκόμα
 Καί θέλω ὅ,τι ἤθελα ἀκόμη σοῦ ζητήσῃ!
 Κ' ἐγὼ, ὅπου καί τὸ Θεὸ λησμόναγα σιμά της!
 —Ἀὖ γεννηθῆτω ἔλεγα πάντα τὸ θέλημά της!

—
 Τώρα μακριά της, ἀν θὰ βγῇ ὁ ἥλιος, δὲν μὲ μέλει,
 *Ἄν ἦναι βράδυ ἢ πρωτὶ ὀλίγο συλλογοῦμαι,
 *Ἄν ξεπετάει ὁ καιρὸς ἢ καί γλυστρά σὰ χέλι,
 Μὰ τὴν ἀλήθεια καί γι' αὐτὸ ἀκόμη δὲ λυποῦμαι.
 Μακριά της βρίσκουμαι κ' ἐγὼ, σὰν τὴν *Ἑλλάδα μόνος,
 Καί ἐνεργῶ καθὼς αὐτὴ... ἔτσι... αὐτογνωμῶνως.

Enfant

ΕΠΙΣΤΡΑΤΑ

I.

Τρέξατε ὅλοι
 Σεῖς, συμπολίται,
 Νὰ μὲ ἰδῆτε . . .
 Λογχομαχῶ
 Σφίγγω τὸ ὄπλο
 Μέσα 'στὸ χέρι,
 Κι' εἶμαι ξεφτέρι
 Ἀὖς μοναχό.

—
 Νύξατε ἄνω,
 *Ἀριστερόθεν
 Καί δεξιόθεν . . .
 Μεταβολή!
 Φέρνω τὸ ὄπλο
 *Ἄνω καί κάτω,
 Κι' εὐγε, σολντάτο,
 Ἄνε πολλοί.

—
 Τί παλληκάρι
 Ποῦμαι ἀλήθεια!
 Τόση 'στὰ στήθια
 Κλείνω φώτιά,

Πά...
 Καί...
 Κι' ὄλους φλογίζω
 Μὲ μὲ μὰ ματιά.

—
 Βλέπουν οἱ ἄλλοι,
 Ποῦναι κοντά μου,
 Τὸ αἶσθημά μου
 Καί τὴν ὄρμη,
 Καί τρομασμένοι
 Τραβιῶνται 'πίσω,
 Μὴν τοὺς τρυπήσω
 Μὲ τὴν αἴχμη.

—
 Καί ὁ λοχίας
 Σκιάζεται τώρα
 Τὴν τόση φόρα
 Τοῦ ποιητῆ,
 Μὰ 'ξάρνου τόπλο,
 'Ανάθεμά το!
 Μὲ ρίχνει κάτω
 Φαρδὸ πλατύ.

—
 Ζήτω τὸ ἔθνος,
 Ζήτω κι' ὁ θρόνος,
 Φωνάζω μόνος
 Σὰν τὸν τρελλό.

—
 Γελοῦνε ὅλοι
 'Στὸ πάθημά μου . . .
 Μὲ τὴν καρδιά μου
 Κι' ἐγὼ γελῶ.

IIA.

Πότε ἀνώτεροι,
 Πότε κατώτεροι
 Θεὸ νὰ πεθάνουν.

—
 Μὰ τί δυστύχημα!
 Μὴ τῶχουν στοίχημα
 Νὰ μᾶς τρελλάνουν;

—
 'Ὡς νὰ τοὺς κλάψουνε
 Καί νὰ τοὺς θάψουνε
 Στέκω κολῶνα . . .

—
 Μὰ τί μαρτύριο
 Γιὰ κάθε κύριο
 Ποῦχει κορῶνα!

Souris